

Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng 4-2018

Đoạn Cuối

SÀI GÒN, CHỦ NHẬT, THÁNG 12, 1967

HẢO: Gần hai tháng rồi mình mới được anh Mai Phương đến thăm, chờ đi chơi. Tuần trước nhận được thư anh ấy hẹn là Chủ Nhật anh sẽ bay từ Cần Thơ về là mình đã mừng đến hụt hơi thế nên suốt một tuần cứ lang bang vớ vẩn, ở nhà chẳng làm được việc gì ra hồn, đến trường thì mơ mơ màng màng, chỉ mong cho chóng đến ngày hẹn. Chiều qua đã cẩn thận ủi cái áo dài tơ Hồng Hoa màu mỡ gà, có đồng tiền to bằng cái chén, để diện với anh Mai Phương, ý cho anh biết là mình đã thành người lớn rồi, chứ không còn thời mặc áo đầm những lúc đi học, đi chơi như hồi còn ở Nha Trang nữa. Sáng nay còn dậy sớm nấu nước bò kết gọi đầu với chanh cho thơm tóc vì mình biết thế nào lúc gặp nhau anh cũng sẽ hôn lên tóc của mình. Nói như thế chứ không phải dễ, đâu dám hôn trong nhà vì có nhiều người, như một câu trong một bài hát của Nguyễn Văn Đông:

“Vườn hoang thưa lá ngại nổi tương phùng.”

Nhưng khi vào tiệm ăn kem hay vào rạp xi nê là thế nào cũng phải có cái màn cầm tay hôn tóc, hay hôn nhẹ trên má, trên môi...

Sáng nay đến, anh không đưa mình đi ăn kem, đi xi nê, mà lại đưa mình lên Thủ Đức, rồi từ Thủ Đức lại đi lên Biên Hòa, có ghé tiệm cơm ở cạnh hãng sữa Foremost ăn qua loa thôi, vì mình nói là không thấy đói, còn anh Mai Phương thì bảo là vẫn còn no.

Trong lúc ăn, anh chỉ hỏi mình chuyện học hành, bây giờ tính chuyện học gì sau khi thi đỗ? Toàn những chuyện chán ơi là chán, trong khi mình lại chỉ mong anh cầm tay mình, mong hai bàn tay mạnh mẽ của anh áp ú hai bàn tay nhỏ của mình, nhìn thật sâu vào mắt mình, nói một câu giản dị như thế này là mình đủ vui được mấy tháng, cho đến lần gặp tới:

“Mấy tuần nay anh nhớ em quá, em có nhớ anh không?”

Nhưng lần này chẳng có *“Les yeux dans les yeux et les mains dans les mains.”* (Mắt nhìn mắt, tay trong tay) và cũng chẳng nói đến chuyện nhớ nhung gì cả. Buồn kinh khủng.

Anh cứ chờ đi loanh quanh như thế, những câu chuyện giữa hai đứa rời rạc, chẳng ra đâu vào đâu. Anh Mai Phương hình như có chuyện gì không được vui, mình thì e dè không dám hỏi, có lúc mình lại nghĩ hay là anh ấy giận mình chuyện gì. Rồi đến giờ phải về vì U mời anh Mai Phương ăn cơm lúc 5 giờ chiều. Gần đến nhà, anh bảo có lẽ anh không ở lại ăn cơm được như đã hứa vì mới nhớ ra phải ghé nhà bà cô của anh, mình nghe vậy là trong lòng đã thiu ra, muốn khóc.

Đến nhà, anh dựng xe, chạy vào nhà xin lỗi U vì không ở lại ăn cơm chiều. Mình muốn khóc lắm rồi, nhưng không dám, lúc anh sửa soạn rồ máy xe, mình cố gắng hết sức mới nói ra được câu này:

“Anh nhớ viết thư cho em, nhớ viết nhiều như lúc em còn ở Nha Trang. Hồi này một tháng em chỉ nhận được một hai lá thư của anh, chắc anh bận hay sao vậy, mà thư càng ngày càng ngắn... Từ lúc em vào Sài Gòn em ít được gặp anh quá...”

Anh Mai Phương nhìn mình, hình như không trả lời. Lúc đó mắt mình đã ướt, cố nín khóc, cố ngậm nước mắt không cho rơi xuống.

Anh đi rồi, mình thần thờ bước vào trong nhà, cảm thấy anh Mai Phương hôm nay xa cách với mình quá, như thể là anh Mai Phương không còn tí gì thuộc về mình nữa.

MAI PHƯƠNG: Nghĩ đi nghĩ lại mà tức cho chính mình. Đã quyết định rồi, lại còn vắn vường cho thêm bận lòng, đau ruột. Thu xếp đầu đó, sửa soạn cưới vợ, thư từ cho Hảo đã viết rất thưa thớt, mà không biết tại sao tuần trước lại nổi khùng lên muốn thăm Hảo lần cuối cùng, viết thư hẹn là sẽ từ Cần Thơ về ghé thăm. Suốt một tuần đã tính mấy lần là không về Sài Gòn nữa, làm lơ cho chuyện sẽ theo thời gian chìm đi. Hảo còn nhỏ, thua mình tới chín tuổi, chắc cũng mau quên, và vết thương nào rồi cũng có lúc phải lành... *Thương em thì thương rất nhiều, mà duyên kiếp lỡ làng rồi...*

Vậy mà sáng Chủ Nhật, ma quỷ xui khiến sao lại dậy sớm, phóng xe tới Hàng Xanh. Hảo ra đón, tóc xõa ngang vai chớ không cắt kiểu demi garcon nữa, mặc áo dài lụa, thấy có dáng thiếu nữ, trông vui tươi, mạnh khỏe và tươi mát như một bông bắp cải mới hái buổi sáng, thấy vậy trong lòng tôi càng tội nghiệp. Hai đứa lên xe, tôi không muốn đi ra phố xá đông đúc, sợ gặp người quen, nên đưa Hảo về vùng quê Thủ Đức ngắm cảnh. Trong lòng nặng nề lắm, cảm thấy vừa có lỗi với người vợ sắp cưới, vừa có lỗi với cô nhỏ này.

Hair Salon Thúy

Mộng Hà, vợ sắp cưới của tôi thì tháng tới sẽ trở thành một người đàn bà tràn trề hạnh phúc, người con gái còn gì sung sướng bằng lấy được người mình yêu. Hảo này mới là người thiệt thòi đáng thương, hoàn toàn là ngây thơ vô tội, chẳng hay biết gì về vụ yêu đương cưới hỏi của tôi với Mộng Hà. May mà trời xui đất khiến Hảo vào Sài Gòn học, không thì nếu Hảo vẫn còn ở Nha Trang, ngày nào đó khám phá ra tôi phản bội, cưới vợ thì còn rắc rối, khó xử cho cả hai bên, và chắc chắn là Hảo đau khổ ngất trời thôi.

Lái xe đi vòng vòng, chỉ ghé quán ăn cơm trưa rồi lại lên xe đi. Tôi thật không đủ can đảm ngồi lâu một chỗ, để mặt phải đối mặt với cô này, nên cứ chạy xe cho hết giờ rồi về. Hảo chắc thấy cử chỉ thái độ của tôi không giống mấy lần hẹn nhau trước, nên nói chuyện với tôi giọng cũng có vẻ buồn bã và mệt mỏi. Về đến nhà, tôi thoái thác phải đi về, không ở lại ăn cơm chiều được. Tiễn tôi về, giọng Hảo run run như cố nín khóc,

dẫn tôi siêng viết thư và nhớ viết dài như hồi còn ở Nha Trang. Quen biết, rồi thương cô này gần ba năm nay, chưa khi nào tôi thấy Hảo buồn chứ đừng nói là nước mắt lưng tròng như hôm nay. Lòng tôi chợt yếu đi, tôi cũng cảm thấy nghèn nghẹn ở cổ, nếu không kèm được, tôi đã dựng xe, bước đến ôm chặt cô bé này vào lòng rồi.

Trên đường từ nhà Hảo về, đầu óc tôi lùm bùm, mấy lần xem vượt đèn đỏ, và tôi cứ lảm bảm nói một mình như người điên, như trong tiểu thuyết, hay như trong mấy vở tuồng cải lương:

“Hảo ơi, tha lỗi cho anh.”

Nói đến cải lương thì chắc phải mượn chữ của cải lương hay dùng là tham phú phụ bần, là tôi đây, hoặc là lý trí thắng tình cảm, cũng là tôi luôn. Mà không phải chỉ một mình tôi, đã cân nhắc, vấn đề mấy tên bạn, thì đưa nào cũng thực tế, khuyên nên cưới Mộng Hà, lý do là tương lai của tôi và mấy đứa con của tôi được bảo đảm.

“Cưới Hảo về, mày lỡ rớt máy bay chết ngắc, ai nuôi con mày?”

“Con nhỏ đó còn nhỏ xíu, tuổi còn ham ăn ham ngủ, sanh cho mày được đứa con, nó lo ngủ, mày cưng vợ thương con, đêm mày phải thức dậy pha sữa cho con, sáng đi làm, thiếu ngủ, mắt nhắm mắt mở, tàu bay mới ngóc lên được trên cao, mày bám lộn nút là xong đời tụi bay hết. Lúc đó mới chừa cái thói yêu đương lãng mạn giống như trong tiểu thuyết ba xu.”

Anh Minh, quen biết với gia đình Hảo, là bạn đi lính với tôi và cũng chính là người mang tôi đến chơi nhà Hảo, vậy mà còn thúc hối tôi:

“Cưới cô chủ tiệm sách đó đi, đời cậu sẽ khỏe ru, không phải lo lắng gì cả. Còn đeo theo con bé Hảo này là cậu mệt cả đời. Hạnh phúc vài năm đầu thì chắc chắn là có, nhưng sau đó sẽ toàn là bổn phận và trách nhiệm, cả đời phải lo nuôi vợ nuôi con, chưa kể thời buổi chiến tranh này...”

BẢY NĂM SAU...

NHA TRANG CHIỀU THỨ TƯ, THÁNG TÁM, NĂM 1974

HẢO: Vợ chồng tôi ở trong tiệm bán dụng cụ xe đạp và xe gắn máy, cô chủ tiệm người Tàu lai đang vui vẻ nói chuyện với nhà tôi, chợt ngừng lại, quay qua tôi:

“Trông bỏ quen quen, giống như mình đã gặp ở đâu rồi?”

Mình cũng vui vẻ trả lời:

“Trông quen quen là đúng rồi, mình ở đây từ nhỏ, lớn lên mới vào Sài Gòn học, lấy chồng trong đó, tụi này mới dời ra Nha Trang được nửa năm.”

Cô nói:

“Về lại đây vui há?”

Tôi trả lời:

“Vui thì có vui, mà hơi buồn vì gia đình với bạn bè đi chỗ khác hết rồi.”

Rồi tôi bảo nhà tôi:

“Anh cứ thong thả ở đây, em bé con đi dạo phố một vòng.”

Con phố Độc Lập này đâu có lạ lùng gì với tôi, tôi lớn lên ở Nha Trang này mà. Rạp xi nê Tân Tân bên kia đường là một thời đã lê lét xem hết những phim nổi tiếng của Pháp, của Mỹ như: Đôi Mắt Nhân Chứng (Les Yeux du Témoin), Thành Công Vĩ Đại (Giant), Cuốn Theo Giòng Nước (L'eau Vivant), Sự Thật (La Vérité), Ben Hur, El Cid, Con Mèo Cái Trên Nóc Nhà Cháy (The Cat in the Hot Tin Roof), Lãng Tử Trung Thành (Le Fidèle Vagabond)...

Tôi thấy phố xá vẫn như xưa, không thay đổi mấy. Đi phốt qua tiệm của người Ấn Độ, chuyên môn bán nước hoa, vải và kẹo đất tiền, định là khi đi trở lại sẽ ghé mua một ít kẹo ngon. Kẹo này hồi nhỏ tôi thèm lắm vì ít được ăn, khi nào đầu tháng ba lĩnh lương thì mấy chị em mới được nửa lạng kẹo chia nhau, sau này anh Thành đi làm thì được ăn thường hơn, mà vẫn thèm.

Đang miên man trở về kỷ niệm với kẹo thì tôi thấy tiệm sách ở ngay cạnh tiệm Ấn Độ, chợt nhớ ra là tiệm sách này hồi xưa thỉnh thoảng tôi có ghé, còn nhớ cô chủ khoảng bằng tuổi chị Vân tôi, hơn tôi 5, 6 tuổi gì đó, vậy mà tôi với đám bạn vào tiệm, cô đó coi như đám con nít. Có lần tụi tôi nói chuyện hơi to, cô còn dơ tay lên môi ra hiệu im lặng, ánh mắt thì lạnh lùng thiếu thiện cảm. Lúc đó tôi với mấy đứa bạn thầm thì nói với nhau là cô này bán hàng không biết chiều khách. Hôm nay phải vào xem cô ấy có thấy mình “quen quen” như cô chủ tiệm bên kia không? Chắc có nhận ra tôi cô này cũng chẳng nói gì đâu, mỗi người một tính mà, đâu phải ai cũng giống ai.

Tôi từ nhỏ đến lớn mê sách, thấy tiệm sách là phải bước vào, dù trong túi có tiền hay không. Hồi nhỏ không có tiền thì cũng vào tiệm, đọc ké vài trang sách rồi đi ra. Bây giờ lớn có gia đình rồi, thì tha hồ muốn mua bao nhiêu sách cũng được. Còn nhớ lúc ở Sài Gòn, khi hai vợ chồng mới cưới nhau, hai năm đầu chưa có con, còn rảnh rỗi, có lần nhà tôi đưa tôi lên tiệm sách Khai Trí, mặc kệ cho tôi tha hồ đọc và chọn cả nửa ngày trong tiệm.

Đến lúc ra về, cả băng sau xe, cả dưới sàn xe đầy sách là sách, về đến nhà vợ chồng thì nhau khuôn sách vào, mệt ngất ngư.

Tôi bế con trên tay, vừa nựng con, vừa bước vào tiệm. Buổi chiều rồi, giờ cơm nên tiệm trống không có khách. Người thấy mùi hành tỏi xào nấu thơm phức từ dưới bếp đưa lên, tôi bước vào thêm hai bước nữa, thấy một người đàn ông mặc quần nhà binh, áo may ô trắng sạch sẽ, đứng quay lưng lại, đang bận rộn xếp những tờ nhật báo từ dưới cái giỏ để dưới đất lên chiếc bàn dài và hẹp kê ở chỗ gần cửa xuống nhà dưới. Trong một giây, tôi thấy người này có cái dáng “quen quen”.

Nhìn thật nhanh một lần nữa, chết rồi, mái tóc đen nhánh bỗng bồng bênh, nét mặt nhìn nghiêng giống ca sĩ Duy Quang kia là anh Mai Phương chứ không còn ai vào đây nữa. Thật không thể nào ngờ có chuyện này xảy ra nên theo phản ứng tự nhiên, tôi lặng lẽ lùi lại thật mau, bế con ra khỏi tiệm, đi vội về chỗ nhà tôi đậu xe. Vừa lúc đó nhà tôi cũng bước đến, hỏi hai mẹ con đi phố có gì hào hứng không? Trống ngực tôi vẫn còn đập, tôi trả lời nhà tôi:

“Em vào tiệm sách bên cạnh đây...”

Nhà tôi kêu lên:

“Sao hôm nay em giỏi quá vậy, vào tiệm sách mà đi ra tay không, đưa anh bế con cho, vào thong thả tìm sách đi.”

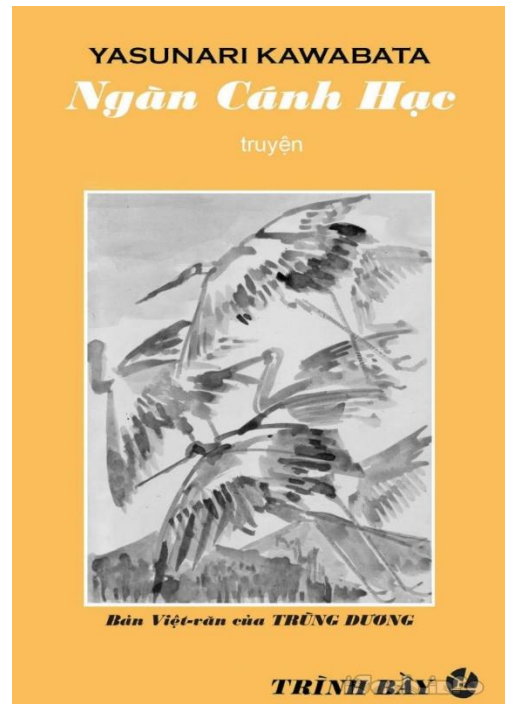
“Thôi anh, để hôm nào em đi một mình. Bây giờ em đói bụng rồi, mình qua Trần Quý Cáp ăn cơm gà.”

NHA TRANG, CHIỀU THỨ NĂM, THÁNG TÁM, NĂM 1974

HẢO: Chiều hôm qua, sau khi thấy anh Mai Phương mặc áo may ô, đứng xếp báo trong tiệm sách, chăm chỉ và cần mẫn, ra dáng ông chủ là bao nhiêu thắc mắc về sự mất tin tức, về sự im lặng, từ ngày anh ấy gặp tôi lần cuối cùng ở Sài Gòn cuối năm 1967 đã rõ ràng. Bao nhiêu năm tôi cứ nghĩ là, có thể là anh đã chết, có thể là anh bị gãy chân gãy tay vì rớt máy bay nên không muốn gặp tôi nữa, có thể là anh đã cưới vợ ở Cần Thơ và ở dưới đó. Đâu ngờ... giả thuyết lấy vợ là đúng nhất, vì lần gặp tôi và anh gặp nhau lần cuối cùng tôi thấy thái độ của anh lạ lắm, không đắm say, không thân mật và buồn.

Sáng nay tôi ra chợ, đạp xe đạp xuống đường Độc Lập, đoán là giờ này anh Mai Phương đang đi làm, nên tôi mạnh dạn vào tiệm sách, thấy cô chủ năm xưa, trông cô có vẻ tươi tắn hơn hồi chưa lấy chồng, biết mỉm cười chào khách. Tôi đứng một lúc, tìm tìm đọc đọc khoảng mười quyển sách, cuối cùng mua được hai quyển của nhà văn Trùng Dương: *Ngàn Cánh Hạc* và *Người Đàn Bà Trong Cồn Cát*. Trong lúc đứng đó, tôi thấy có một em bé trai khoảng 5 tuổi, mặc bộ đồ bà ba lụa trắng. Mặt giống anh Mai Phương như đúc, đặc biệt là có đeo một chiếc khuyên bằng bạc ở một bên tai, trông ngộ ngộ vui vui, có lẽ để cho dễ nuôi. Tôi hỏi cô chủ cháu bao nhiêu tuổi, cô này nghe hỏi đến con thì vui vẻ trả lời là cháu được gần sáu tuổi rồi.

Chiều nay, sau giờ cơm, tôi lại đạp xe đạp từ từ đi ngang tiệm sách, nhìn vào thấy anh Mai Phương đang nằm trên chiếc ghế bố để ở giữa tiệm, mắt nhìn lên trần nhà, chắc vừa coi tiệm vừa nghe nhạc. Vậy là nhờ sự tình cờ thấy anh Mai Phương ở tiệm này chiều qua mà hôm nay đoán ra có sự xảy ra cho đời mình 7 năm trước. Nhớ hồi đó anh Mai Phương hay cho quà, mỗi lần ở Cần Thơ ra, đến mùa xoài cát là anh chịu khó mang cả ba, bốn chục xoài cát biếu gia đình tôi. Có lần

anh còn hứa là đến mùa chuột đồng, anh sẽ mang ra cho cả nhà ăn thử món ngon của miền Nam. Tôi sợ chuột lắm, năn nỉ anh đừng bao giờ mang chuột đồng ra Nha Trang, còn xoài cát thì bao nhiêu cũng được. Đó là quà cho cả nhà, còn riêng tôi thì anh tặng bút máy pilot, loại nhỏ cho đàn bà dùng, rất xinh xắn, có khắc chữ Tố Hảo rất uyên chuyên và tặng tôi rất nhiều sách, gần như cả bộ sách của nhà văn miền Nam Lê Xuyên. Có lẽ khi mua bút, mua sách cho tôi ở tiệm này rồi quen, rồi yêu, rồi cưới luôn cô chủ tiệm. Lý do anh đẹp tôi qua một bên rất là giản dị, một bên giàu và một bên nghèo như vậy, sự chọn lựa cưới người vợ giàu như anh Mai Phương rất là bình thường trên đời, làm ngược lại mới là chuyện bất bình thường. Đàn ông luôn luôn đặt lý trí lên trên tình cảm, làm gì cũng có sự tính toán, ít có người ngoại lệ như nhà tôi.

Như vậy, tôi tính hôm nào anh Mai Phương có ở tiệm, tôi sẽ ghé qua chơi nói chuyện, giống như hai người bạn giận nhau rồi làm hòa, để nói với anh là lòng tôi đã quên chuyện năm xưa lúc tôi còn bé rồi, không còn mấy may giận hờn gì về chuyện anh đã dối với tôi lúc đó. Làm vậy cho anh không còn áy náy nếu anh vẫn còn nghĩ chuyện anh dối xử với tôi là không phải. Tình bạn năm xưa không còn nữa, nhưng tôi làm vậy để tôi và anh có gặp nhau ngoài đường còn có thể tự nhiên chào hỏi nhau như hai người quen biết, chứ không phải ngại ngùng. Nói tới nói lui thì bây giờ tôi coi chuyện tôi với anh Mai Phương lúc tôi còn nhỏ như là một chuyện vui của tôi, có thể mang ra kể cho bạn bè, gia đình nghe những lúc họp mặt.

NHA TRANG, BUỔI SÁNG NGÀY 24, THÁNG 12, NĂM 1974

HẢO: Nghĩ là sẽ có ngày gặp anh Mai Phương nói chuyện chơi, giải hòa cho xong, nhưng bận quá. Đây là mùa Hè đầu tiên tôi trở lại Nha Trang, nhà ở ngay cạnh biển, nên sáng năm giờ sáng, lúc mặt trời chưa mọc, nước còn êm như mặt hồ là vợ chồng tôi đã xuống biển bơi. Chiều nhà tôi đi làm về thì chúng tôi lại bé con ra biển. Hôm nào biển êm thì bơi, biển không êm thì nhảy sóng, ngày nào cũng như ngày ấy, thế nên hết cả ngày. Mê biển quá nên mùa Hè chúng tôi ít khi ra phố.

Sáng nay, tôi đạp xe ra Chợ Đầm, đang mua bán thì nhớ ra là khuya nay anh chị Khanh có mời vợ chồng tôi và các anh chị khác cùng sở ăn réveillon (tiệc nửa đêm) ở nhà anh chị ấy. Đầu tôi nghĩ là mình nên làm vài món ăn nhẹ để mời các anh chị ghé qua nhà tôi chơi cho đến gần 12 giờ thì kéo nhau qua bên anh chị Khanh, có lẽ làm vậy cũng vui lắm. Lẽ lạc phải có tiệc nhỏ tiệc lớn mới vui. Nghĩ là làm, tôi đi đến chỗ điện thoại công cộng để gọi về sở hỏi ý kiến nhà tôi. Chẳng may cái điện thoại ở chợ lại bị hỏng, thôi thì đạp xe về nhà nói chuyện qua sở với nhà tôi còn rõ ràng hơn. Nhà và sở ở sát cạnh nhau nên cũng dễ dàng.

Từ đường Phan Bội Châu tôi rẽ lên đường Lê Lợi, đường Lê Lợi này rất ngắn, đi thẳng thì ra biển và bưu điện, rẽ trái thì vào sở của nhà tôi và nhà của chúng tôi, rẽ phải thì vào nhà hàng Pháp La Fregate sang trọng và thức ăn ngon. Chúng tôi lâu lâu có khách ở xa đến cũng hay mời đến tiệm này. Vừa đạp lên con dốc ngắn, tôi nhìn thấy bên tay phải tôi, trước mặt một căn nhà khang trang, mái ngói, có một người đàn bà lớn tuổi, bới tóc, đang đứng nói chuyện với một người đàn ông mặc áo bay Không Quân. Người đàn ông này ngồi trên xe gắn máy dựng cạnh lề đường. Người này quay mặt về phía chợ, nên đến gần tôi nhận ra ngay là anh Mai Phương. Thấy anh, tôi vừa định ngừng xe lại, chào anh, thì hình như anh cũng vừa nhận ra tôi, đột nhiên anh quay ngoắt mặt đi, giống như bạn nói chuyện với người đàn bà đó lắm. Dù cứ chỉ quay mặt đi của anh rất nhanh, tôi cũng hiểu ngay là anh đã nhận ra tôi và đã cố tình quay đi chỗ khác.

Tôi bị cụt hứng, đạp xe đi thẳng, không thèm ngoái lại. Trong lòng nghĩ là anh này sao thấy mặt mình lại làm lơ. Đáng nhẽ mình mới là người làm như vậy. Chuyện bao năm đã qua rồi, hơn nữa trong cái chuyện lộn xộn này, mình là nạn nhân, anh ta là thủ phạm, sao lại tránh, lại trốn như trốn chủ nợ vậy. Thôi bỏ chuyện vớ vẩn này qua một bên, để về gặp nhà tôi tính chuyện ăn chơi tối nay, chuyện anh Mai Phương này để sau lễ Noel sẽ tính.

MAI PHƯƠNG: Sáng nay trong trại có tiệc Noel, tôi không dự, về sớm để phụ ở tiệm, vì mấy ngày này người ta mua sách làm quà tặng nhau, tiệm lúc nào cũng đông người. Tôi phải ghé Má Sáu để lấy thêm mấy mớ sách mang về. Vừa cọt xong bịch sách ở sau xe, tính rồi máy xe đi thì Má Sáu chạy ra, nói chờ chút Má chạy vào nhà lấy thêm mớ thiệp Noel cũ từ năm ngoái. Mang xuống tiệm dưới đó coi chừng bán được.

Tôi ngồi sẵn trên xe chờ Má Sáu mang đồ ra, thì, thấy dưới đường Phan Bội Châu một cô đạp xe đạp đi lên, ăn mặc trẻ trung kiểu sinh viên trong Sài Gòn, quần jean, áo thun bó sát người, cổ thì kín mà tay và vai cho hở tự do ra hết. Mặc quần áo như vậy mà tóc lại bới một mớ lớn đằng sau ót như cô Sara Montiel trong cái cảnh cuối cùng của phim La Violetera, cô này đạp xe vừa cách tôi khoảng ba thước thì tôi nhận ra người đó là ai. Mèng đéc ơi, đó là Hảo chứ ai nữa. Tôi choáng váng người, vừa lúc đó Má Sáu bước ra nói gì tai tôi lùm bùm cũng nghe không rõ. Hảo thì mắt mở to, môi mấp máy định nói chuyện với tôi, tôi vội vàng quay mặt đi chỗ khác, làm như không thấy.

Lúc đó mà tôi không làm vậy, Hảo ghé lại, chỉ nói vài ba câu với tôi thôi là Má Sáu sẽ rõ ra hết, rồi Mộng Hà sẽ biết là tôi có gặp Hảo, là tôi sống không yên với vợ tôi. Vài năm gần đây không biết ai nói tới tai mà vợ tôi có lần lại hỏi tôi:

“Cái cô hỏi anh chưa quen em anh hay mua sách tặng cô, cô ra sao rồi.”

Tôi trả lời:

“Con nhỏ đó là em họ của bạn anh, nó thích sách, mỗi lần ghé chơi nhà đó thay vì mua kẹo cho nó thì anh mua sách. Nó còn nhỏ, cho chó tặng gì mà tặng, mua sách thì mới có dịp gặp em chứ.”

Vợ tôi tiếp tục:

“Bạn anh, anh tới nhà người ta chơi hà rầm như vậy mà sao dám cưới mình, không thấy họ đi dự.”

“Thằng bạn anh thì trước đám cưới mình, máy bay nó đâm đầu xuống Mũi Né Phan Thiết, đâu có tìm thấy xác. Còn con em họ của nó thì học trong Sài Gòn, họ đi đám cưới mình cách nào em?”

Vậy mà vợ tôi chưa tha, nghe tôi chối, còn giận dữ đổi từ “cô” ra “con”, còn ráng trưng bằng chứng và khai thác thêm:

“Em nhớ hồi đó mua sách xong, anh lật trang đầu ra, hí hoáy viết gì trên đó, rồi hí hửng đi về hướng nhà ga xe lửa. Trong đó em biết có xóm người Bắc di cư, cả với anh là cái con nhỏ anh tặng sách là Bắc Kỳ.”

Lâu lâu tôi lại bị tra hỏi về “Con Nhỏ Bắc Kỳ” đó một lần, lần nào cũng thoát, nhưng lần này nếu trước mặt Má Sáu mà tôi không ngoảnh mặt đi, để Hảo khơi khơi dở giọng Bắc ra nói chuyện với tôi, vợ tôi mà biết rồi là đời tôi *“sẽ tàn trên bãi sa mạc.”*

Thành ra thấy Hảo trước mặt Má Sáu, tôi phải làm lơ là thượng sách. Để cho an toàn cái thân tôi đã rồi mới tính sau. Má Sáu vừa bước vào trong nhà, là tôi đi xuống đường Phan Bội Châu rồi quành xe lại hướng đi ra biển như Hảo vừa đi lên, vừa kịp thấy cô này rẽ tay trái ở đường Ngô Quyền, tôi đi chậm lại, thấy Hảo đạp xe vào một cái sân trước của một trong ba cái villa xây kiểu Tây nằm ở góc đường này.

Tôi đi thẳng luôn xuống cuối đường, quành lại đi ngang nhà đó một lần nữa, thấy cái xe đạp mini màu xanh của Hảo dựng ở đó mà không thấy người. Vậy là tôi biết cô này ở đây rồi. Trên đường về nhà bao nhiêu là câu hỏi giăng mắc trong đầu óc tôi:

Cô này ra đây nghỉ mát dịp lễ Noel này?

Cô này học thành tài rồi, bây giờ ra đây làm việc?

Cô này lập gia đình rồi, theo chồng ra ngoài này?

Cô này làm dâu của một ông làm lớn nào đó mới được ở trong cái villa này?

NHA TRANG, BUỔI SÁNG NGÀY 26, THÁNG 12, NĂM 1974

HẢO: Sáng nay sau khi ghé tiệm bún bò Bà Mua nằm cạnh sở nhà, tôi ăn một tô bún bò đặc biệt, tôi đi bộ tà tà ra đường Lê Lợi, ngang cái nhà mà trước ngày Noel tôi thấy anh Mai Phương. Hôm nay tôi nhất định phải làm Sherlock Holmes, để khám phá ra làm sao mà anh Mai Phương có cử chỉ kỳ cục với tôi hôm đó. Đến nơi mới biết cái phòng khách của nhà này là một cái tiệm sách nhỏ, có vẻ như một nửa là tiệm, một nửa là nhà kho. Tôi bước lên bậc thềm, thấy đúng là người đàn bà ngày hôm trước đứng ngoài đường nói chuyện với anh Mai Phương. Bác trông khoảng gần 60 tuổi, bới tóc, người trông phúc hậu. Tôi hỏi bác tôi có vào mua sách được không? Bác gạt đầu, mời vào. Tôi đứng một lúc, tìm được ba quyển sách, lúc tính tiền, tôi bắt chuyện:

“Cháu ở gần đây, mà cháu đâu có biết tiệm sách của bác...”

“Cháu thường mua sách ở tiệm Minh Thư dưới đường Độc Lập, trước rạp xi nê Tân Tân đó bác.”

Bác chủ tiệm sách trả lời rất gọn gàng:

“Ồ, tiệm dưới đó là tiệm của con rể và con gái tui đó cô.”

Thảo nào mà anh Mai Phương không dám chào hỏi nói chuyện với tôi trước mặt bà mẹ vợ. Sự thể như thế này có lẽ vợ anh hay ghen, hay chuyện hồi xưa anh có dính dáng đến tôi bị mang ra “ánh sáng” rồi, nên nếu anh mà nói chuyện với tôi hôm đó, dứt giây động rừng thì khổ. Nếu đúng như vậy thì thật là rắc rối cho đời của anh này.

MAI PHƯƠNG: Từ bữa thấy Hảo trước tiệm của Má Sáu. Rồi lên đi theo, biết chỗ cô này ở. Lòng tôi cứ thắc mắc, bao nhiêu câu hỏi về sự có mặt của Hảo ở Nha Trang này. Ăn không ngon, ngủ không yên, sáng nay thức dậy sớm hơn ngày thường để đi làm, chạy xe chậm chậm ngang cái nhà đó nữa xem có bóng dáng cô này xuất hiện nữa hay không. Cái kiểu đạp xe đạp đi chơi một mình thì có lẽ cô này không phải ra đây nghỉ mát, mà cũng không phải đi làm nữa, vì nếu ở trong nhà lớn như thế này thì đi làm phải mặc áo dài裳 hoàng chứ không phải ăn mặc kiểu như đi biển, đi picnic như hôm đó được.

NHA TRANG, BUỔI SÁNG NGÀY 29, THÁNG 12, 1974

MAI PHƯƠNG: Sự tò mò về Hảo, làm cho căn nhà số 6 ở đường Ngô Quyền giống như có nam châm hút lấy tôi, ba ngày liên tiếp buổi sáng đi làm tôi cũng phải chạy xe ngang, buổi chiều đi làm về tôi cũng phải tà tà đi ngang nhìn vào đó. Sáng nay vô sở lại bồn chồn không yên, tôi cáo bệnh đi về, ra khỏi sở, chạy xe đến thẳng trước nhà đó, không thấy ai, nhìn vào trong vườn, thấy trên những cành của những cây bông sứ cùi già cỗi có treo nhiều cây lan, nhìn mấy cái chậu là biết lan này xuất xứ từ vườn ông Tám ở trên Thành, tôi hay chở ông già vợ tôi lên trên đó mua nên biết rõ. Thấy mấy cây lan hình dáng quen thuộc như mấy cây lan nhà Hảo có trồng ở nhà trong xóm gần ga xe lửa hồi đó. Tôi đoán là có lẽ Hảo này ở đây đã lâu rồi chứ không phải chỉ ra Nha Trang chơi vài ngày. Nghĩ như vậy, lòng tò mò càng mạnh mẽ thêm, sẵn có thì giờ và cũng cần hút tóe, tôi ghé qua cái quán hút tóe ở góc đường chỗ rẽ ra Chợ Đầm, quán nằm dưới bóng cây râm mát của cây me. Vào đây, may mắn ra manh mối, từ hồi nào đến giờ, từ Đông sang Tây, ai cũng biết là tiệm uốn tóc và tiệm hút tóe là nơi cung cấp đầy đủ nhiều tin tức người ta cần nhất, cứ ra chỗ này là từ chuyện bên Tây bên Mỹ bên Phi Châu gì một hồi mình cũng biết ráo trội.

Ông chủ tiệm giờ này không có khách, đang ngồi đánh cờ tướng với một ông bạn. Sau khi ngồi trên ghế, choàng khăn裳 hoàng tôi bắt chuyện ngay:

“Mấy con đường quanh đây gần biển nên Tây hồi đó họ xây nhiều nhà đẹp quá bác, nhất là ba căn nhà ở góc đường Ngô Quyền, chỗ nhìn thẳng ra biển, nhà cũ mà vẫn đẹp, nhìn góc mấy cây sứ cùi là biết nhà xây cả trăm năm rồi, không biết bây giờ Tây về rồi ai ở đó?”

Ông chủ trả lời rành rõi:

“Ba cái villa giống nhau đó phải không chú? Máy căn nhà đó giờ thuộc Sở Lục Lộ, mấy người ở trong nhà đó theo tôi biết là mấy ông kỹ sư làm việc cho sở này và vợ con của mấy ông, ông này đổi đi chỗ khác thì ông nọ tới thay thế. Nhà chính phủ cấp cho họ, còn cấp xe hơi và tài xế riêng nữa, chú thấy sân nhà nào cũng rộng thiệt rộng, xe hơi chạy thẳng vô sân luôn? Tôi biết hai ông kỹ sư cựu trào ở hai căn kia lâu năm rồi, còn căn số 6 thì hình như có ông kỹ sư trẻ mới đổi từ Sài Gòn ra được chừng nửa năm. Nhà lớn vậy mà nghe nói chỉ có hai vợ chồng với đứa con nhỏ.”

Lúc bước ra khỏi tiệm hớt tóc, tôi thâm cảm ơn ông chủ tiệm hớt tóc đã vô tình cho tôi một liều thuốc an thần. Chiều hôm nay tôi ăn cơm ngon, đêm nay ngủ cũng thẳng giấc chứ không loạng quạng như mấy ngày nay, ăn ngủ không yên. Tâm trạng của tôi sau khi ra khỏi tiệm cắt tóc là tâm trạng yên ổn vui mừng của một người anh lớn mới biết tin cô em nhỏ đã lập được một mái gia đình âm cúng, sung túc, hạnh phúc. Cả buổi chiều tôi luôn miệng huýt sáo mấy câu trong bản nhạc Tiến Bước Sang Ngang của Hoàng Trọng:

“Hết ầu thơ rồi, cửa đời mừng em đẹp lứa đôi

Gắng sức theo chồng, vợ hiền là trăng rằm sáng soi,”

... Biết đến bao giờ, gặp lại người em thời ầu thơ

Để đón tin mừng, từ ngày thuyền xuân gập bến mơ.”

Hồi đó tôi dùng bản nhạc này dợt cho Hảo nhảy điệu tango. Nhớ hồi đó, mỗi lần ở Cần Thơ ra Nha Trang, rảnh là tôi quanh quẩn bên cô nhỏ này, vui thiệt là vui. Cả thời tuổi trẻ của tôi, chưa khi nào tôi vui bằng hồi đó.

NHA TRANG, BUỔI TRƯA NGÀY 20, THÁNG MỘT, NĂM 1975

HẢO: Ngủ trưa dậy, đạp xe ra chợ Đầm mua chè đậu ván ăn, đi ngang tiệm cắt tóc ở góc đường, thấy anh Mai Phương đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế cho ông thợ hớt tóc lấy ráy tai. Tôi thấy hơi lạ, nhà anh ở mãi dưới đầu đường Độc Lập mà lại lên mãi trên này cắt tóc?

MAI PHƯƠNG: Ngày nào cũng đi ngang đường Ngô Quyền, nhìn vào nhà mà không thấy Hảo đâu hết. Chiều hôm qua đi ngang đó thì thấy một người đàn ông khoảng tuổi tôi, cao ráo tóc cắt ngắn, mặt mũi sáng sủa, đang ẵm một bé gái khoảng một tuổi đứng chơi ở trước sân, chắc chắn đó là chồng của Hảo rồi, nhìn tướng tá đàng hoàng của người đàn ông đó, lòng tôi lại thấy mừng cho Hảo.

Hôm nay sao sốt ruột, ghé tiệm cắt tóc ở góc đường gần nhà Hảo. Vậy mà lại trúng độc đắc. Ông chủ tiệm vừa sửa soạn kê tôi ngồi trên ghế thì có một ông khoảng 50 tuổi bước vào, xin cắt tóc liền được không. Tôi chủ đích đến la cà ở đây nên nhường cho ông ta cắt trước.

Ông ta cảm ơn tôi rồi ngồi vào ghế.

Ông chủ tiệm mở máy liền:

“Bữa nay nghỉ phép hay sao mà đi hớt tóc giờ này?”

Người đàn ông trả lời:

“Đi làm chớ anh Hai. Đâu có việc gì làm. Ngồi không buồn ngủ chết luôn, xin xếp nửa tiếng đi cắt tóc cho rồi.”

“Lái xe cho ông xếp mới này giống như ngồi chơi ăn lương, ông có đứa con còn đương ẵm, chưa đi học. Còn bà vợ ông đi chợ đi phố đi chơi gì cũng đạp xe đạp ào ào. Tui mấy lần có nói với bà là nếu bà cần đi đâu thì nói con nhỏ người làm qua sở kêu tui lái xe đưa đi cho khỏe, mà bà nói bà ấy thích đạp xe đạp đi đây đi đó, đây có biển đạp xe mới hưởng được gió mát, tui chịu thua. Vợ mấy ông kỹ sư kia là một bước lên xe, hai bước lên xe, ai mà như bà này”.

Tôi nghĩ ngay trong đầu:

“Đúng ‘Bà Nhỏ Hảo’ rồi.”

Ông chủ tiệm nói:

“Chắc bà này còn trẻ mới ham đạp xe đạp như vậy?”

Người tài xế trả lời ngay:

“Trẻ, đâu như mới ngoài hai mươi, ông này lớn hơn bà vợ tới 8, 9 tuổi gì đó.”

“Bây giờ quen rồi chớ hỏi hai người mới đổi ra đây, dân chúng có chuyện xàm xì tới ngày. Ông này làm lớn, ăn mặc lịch sự quần áo ủi thẳng thơm mà sáng nào cũng ra quán bún bò ngồi ăn với đám thợ thuyền, chớ không phải như mấy ông kia kêu người làm bưng tô ra mua mang về. Chút xíu sau, bà vợ lại đạp xe xích tới, làm một tô bún bò rồi nhảy lên xe đạp, đạp đi chơi tiếp. Chiều đến, hai người ẵm con, mặc đồ tắm, choàng khăn lông phơi phơi đi từ nhà ra biển. Đâu ai làm như vậy đâu, trừ mấy ông tây bà đầm hồi đó.”

Ông chủ tiệm bào chữa dùm:

“Chắc họ ở Sài Gòn ra, người trong đó phóng túng tự nhiên lắm chứ không gò bó như dân mình ngoài này.”

Ông tài xế tán đồng:

“Đúng vậy đó bác, không những người Sài Gòn mà ông này còn đi học ở ngoại quốc về, sống khác mình quá trời.”

Tôi góp chuyện:

“Mấy người có đi ngoại quốc, họ sống thoải mái lắm, vậy tốt chứ.”

NHA TRANG, THÁNG HAI, 1975

HẢO: Sáng nay tôi đi chợ Đầm, đi tìm mua cá mú về chưng tương với thịt ba chỉ. Thấy vợ anh Mai Phương đang đứng chờ bà hàng cá xẻ thịt con cá mú lớn. Chị mua đầu cá và trứng cá. Vậy là hôm nay anh Mai Phương được ăn canh chua trứng cá. Món này ngon, tôi cũng hay nấu.

NHA TRANG, MÙNG MỘT TẾT NGUYÊN ĐÁN, THÁNG HAI, NĂM 1975

MAI PHƯƠNG: Mùng một Tết vợ chồng tôi dắt con đến nhà Má Sáu mừng tuổi bà Ngoại, ở lại chơi ăn cơm chiều.

Trong bữa cơm, Má Sáu nói chuyện:

“Tiệm dưới đó mừng mấy mở cửa? Má thì mừng ba. Có hẳn cô khách quen này ra mở hàng, không biết cô có nhớ hay không?”

Vợ tôi hỏi:

“Sao mà cần tới cô đó mở hàng lận má?”

“Con không biết đó, cô này mau mắn lắm. Khi nào vô tiệm cũng mua sách hết chứ không như nhiều người, vô tiệm đọc hết sách này tới sách kia, cuối cùng không mua gì hết, ra tay không.”

“Chắc cô làm nghề cô giáo mới mua sách hoài vậy.”

“Không, theo má thấy thì cô này không phải cô giáo, cách nói chuyện lịch sự nhẹ nhàng thì có thể, còn cách ăn mặc thì mấy cô giáo không dám mặc đồ “cao bồi” kiểu cô này. Chưa khi nào ghé tiệm má mà cô ta mặc áo dài, toàn mặc quần jean với áo thun, loại đẹp đó nghe, kiểu mấy người đi ngoại quốc mang về chỉ một hai cái.”

“Cổ nói cổ mới ở Sài Gòn ra đây chưa được một năm mà sao má thấy cổ rành cái vụ ăn hàng ở đây hơn mình luôn. Hôm trước cổ mua cuốn “Món Ngon Hà Nội” của Vũ Bằng, thấy cô ấy người Bắc má hỏi cổ có nhớ có thèm món ăn Bắc không, cổ nói Nha Trang này nhiều món ngon quá, ăn hoài vẫn còn muốn ăn nên không thèm thưởng gì món Bắc hết.”

“Rồi cô nói muốn ăn phở gà ngon cô phải xuống Chợ, muốn ăn bún sứa ngon thì phải chịu khó xuống xóm Hà Thanh, cơm gà xôi gà thì ở đường Trần Quý Cáp, chè đậu ván thì ra chợ Đầm mới ngon, chè kê thì phải đến chợ Xóm Mới.”

“À, má nhớ cái này nữa, cổ nói cô hên lắm, nhà cổ ở cạnh ngay hai tiệm ngon là Bún Bò Công Chánh và tiệm nem nướng Ninh Hoà, đói bụng, muốn ăn, đi từ nhà qua hai tiệm đó chưa đầy một phút.”

Tôi nghĩ thầm:

“Y chang hấn ta nữa rồi, cái vụ ăn hàng này thì ai mà qua nổi ‘bà nhỏ’ đó.”

Rồi tôi thầm nói với tôi, sớm muộn gì mình cũng gặp Hào, và tôi cũng sẵn sàng vui vẻ mà gặp một lần. Vợ tôi có ghen tuông thì tôi sẽ giải thích cho vợ tôi hiểu:

“Em ghen vậy là không phải. Người ta có chồng con đàng hoàng, nhìn anh với nhìn chồng của cô ta kìa, không ai thèm chồng của em đâu, đừng lộn xộn mất công lắm em.”

Vậy là tôi sẽ tha hồ mở máy nghe Duy Quang hát bài “Cô Bắc Kỳ Nho Nhỏ” mà không bị nhằn là chắc đang nhớ “Con Nhỏ Bắc Kỳ”. Vợ tôi ngang chướng, vô lý thật, mấy năm nay ai mà không thích nghe bản nhạc này, dễ thương quá mà.

ST. PETERSBURG, FLORIDA, 1998

HẢO: “Alô, Hào nghe đây ạ.”

MINH: “Hào ơi, anh Minh đây, giờ ơi, mấy chục năm rồi mà giọng em vẫn như ngày xưa.”

HẢO: “Anh ở đâu vậy anh Minh? Vâng, lâu ngày quá em mới được nói chuyện với anh. Anh khỏe không ạ.”

MINH: “Anh cũng làng nhàng. Anh ở ngay tỉnh bên cạnh Ở tù ra, già rồi mới lết được qua đây, nhưng vậy là cũng may mắn rồi em. Nghe Vân nói cuộc sống của em đàng hoàng lắm nên anh cũng mừng.”

HẢO: “Cám ơn anh, nhờ trời thương với lại chỉ có một cháu thôi nên chúng em cũng không đến nỗi chật vật. Mà sao năm 75 anh ở ngay phi trường, máy bay sẵn đó mà lại để bị kẹt như vậy?”

MINH: “Số ò tù nên phải chịu. Thiếu gì người bị kẹt như anh em ơi. Anh với Mai Phương đi tù chung một trại với nhau đây này, hai đứa lúc ở trong tù cũng y hệt ngày xưa ở Nha Trang, lúc chưa vợ chưa con.”

HẢO: “Chết chửa, anh Mai Phương cũng bị kẹt lại hờ anh? Lúc em theo nhà em đôi ra Nha Trang, ở ngoài đó em có thấy anh Mai Phương mấy lần mà không có dịp nói chuyện.”

MINH: “Đấy, trong tù nó kể cho anh nghe hết, từ lúc nó đang nói chuyện với bà mẹ vợ nó rồi em xuất hiện, nó phải làm lơ vì con vợ nó biết chuyện em với Mai Phương, nó ghen quá.”

HẢO: “Thật là khổ, em có làm gì đâu ạ. Cái chuyện hồi nhỏ đó, thì từ lúc em gặp nhà em em đâu còn nhớ gì đến nữa, hơn nữa lớn lên em hiểu là anh Mai Phương làm vậy cũng có cái lý của anh ấy.”

MINH: “Mai Phương thì nó lại áy náy chuyện nó làm. Cho đến khi em ra Nha Trang lại, nó thấy em ở ngoài đường, đi theo em, biết nhà em, rồi nó đi hỏi dò người ta, biết lúc đó em đang sống hạnh phúc, chồng có chức phận thì nó mừng lắm, mới yên tâm. Trong tù nó toàn kể cho anh nghe chuyện của em với nó, kể đi kể lại, anh thuộc lòng. Nhờ thế mà cũng quên được cảnh làm than khổn khổ trong đó em ạ. Lúc anh với nó ra tù, nó còn dẫn anh đến cái nhà em ở gần biển chỉ cho anh, xem em còn ở đó nữa không. Nhà đó bây giờ hình như họ chia ra, có tới ba gia đình ở đó, toàn người lạ.”

HẢO: “Cái cảnh hai anh ở tù ra, đi đến nhà cũ tìm em, nghe buồn quá anh.”

MINH: “À Hảo này, Mai Phương đang ở Texas đấy. Anh có rủ nó hôm nào xuống đây chơi.”

HẢO: “Thế hả anh. Hôm nào anh có nói chuyện với anh ấy, anh cho em gửi lời thăm. Nếu anh ấy có xuống đây chơi với anh, vợ chồng em mời hai anh ghé chơi ạ.”

MINH: “Em đừng lo, thế nào anh cũng nói chuyện với Mai Phương. Hôm trước anh có nói với nó là anh gặp Vân, Vân nói các em qua được bên này hết, nó mừng lắm.”

SEATTLE, THÁNG NĂM, 2009

HẢO: “Alô, Hảo nghe đây ạ.”

VÂN: “Khỏe không em. Lan của em chắc mùa này nở hoa nhiều lắm hả ?À, Hảo ơi, chiều qua chị đi chợ gặp anh Minh. Anh ấy nói Mai Phương vừa mất ở Texas đấy.”

HẢO: “Tội nghiệp vậy. Có nói bệnh hoạn gì không chị?”

VÂN: “Bị tim. Anh Minh nói là đang khỏe mạnh, đang sửa xe cho con thì đi luôn.”

HẢO: “Khổ, các cụ già rồi mà vẫn hăng quá nên vậy đó. Anh ấy gần 70 rồi, hơn nhà em một tuổi.”

SEATTLE, THÁNG NĂM, 2018

BÀ HẢO: *“Mỗi lần đi bộ về, đến đây leo một lên hết 68 bậc thang này mà không phải nghỉ nửa chừng là em mình lắm.”*

NGƯỜI CHỒNG: *“Anh cũng vậy. Mà em còn khỏe quá mà lo gì.”*

BÀ HẢO: *“Đâu biết được anh, tám năm nữa tuổi anh bây giờ, không biết em có được như anh không?”*

NGƯỜI CHỒNG: *“Trời cho được tới đâu hay tới đó, muốn cũng không được em ơi. Hai năm nữa, vào tháng này là mình sống với nhau được 50 năm rồi. Em nhớ không, đám cưới mình là vào ngày 21, tháng Năm, 1970.”*

Xin hẹn và hy vọng gặp lại các bạn trong Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng Năm, 2018.

PHẠM HẢO